

Poezii Nichita Stanescu

Argotice (1955)

Balada motanului

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi,
c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

La ora când târâş-grăpiş
zăpada nopţii se adună
eu, cocoţat pe-acoperiş,
să urlu a pustiu la lună.

Şi-atuncea, şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine
şi să mă-njure surd, de Domnul,
că le-am stricat, urlând, tot somnul.

De sus, din vârful săptămânii,
să le rânjesc urlat, scârbos:
iubesc doar locul nu stăpânii,
precum fac câinii pentr-un os.

Şi iarăşi şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine,
iar eu să urlu, urlu-ntruna
atât cât n-o apune luna.

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi
c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

Când zorii ziua o deznoadă

să mă tot duc, să mă tot duc
și tinicheaua prinsă-n coadă
s-o zdrăngănesc pe străzi, năuc.

Jegos și obosit, apoi,
cu mațele în liturghie,
să mă adun, să mă-ncovoi
prin albiturile-n frânghie.

Ca-n fața unui șobolan
spinarea să mi-o fac colan
să scuip, să scuip și-n urmă iar
hai-hui să plec pe străzi, hoinar.

Pisicile de prin vecini
să le gonesc pe la pricini,
să-mi fete fiecare-un pui
c-un ochi verzui și-un ochi căprui.

Iar când o fi uitat să mor
la cârciuma din mahala
sorbită-n calea pumnilor
posircă acră viu să stea.

*"Hei... viață, viață... ieși din cort
hai, pune-mi-te iar pe danț...
te uită... zace colo-n șanț
motanul mort, motanul mort..."*

Anica

Sughîța:
Cineva gândea la ea.

Cam peste-o lună-i dusă la vedere
...Odaia zace în tăcere,
perdeaua are ciucuri, crețuri,
pe masă - cinci dulcețuri.

Când se-ntoarce de la el,

spârc, pe ea, un porumbel.
Petițoarele îi spun
că-i semn bun.

La poarta

Vaselica din Socoli
Suferă de șapte boli;
una-n suflet, trei în ea;
și-alte trei la bidinea,
c-a făcut amor pe bani
cu lichele și golani.
Blestemat s-ai fie patul,
c-a bolnavit tot satul.
Mi-a zis Leana lu' Matei
c-a văzut-o-n calea ei
ieri, și că era bătută -
ochii-n lapte de cucută,
sânii revărsați pe pintec
de rușine, lung și trist -
c-a avut-o însuși Crist.

Bocet

Nu mai dași pe la icoane,
d-aia te-ai pierdut, loane...
Singur ți-ai făcut dreptate
cu cuțitul pe la spate,
de-ai belit la drumul mare,
cum trecea, pe fieșcare...
Nu-ți șterseseși din făptură
cașul încă de la gură
Hămeșit cum fuși de foame
te-ai crezut haiduc, loane.
Curvele de tot ce sunt
te-au fost legănat în cânt;
Tot te-au încălzit cu dor

și dulceața vorbelor...
Și te-ai potrivit la șoaptă,
minte crudă și necoaptă,
calea-n codru de-o luași
plin de visuri și de cași
Dară iarna n-o știi,
nici ce-abate vântul șui...
...Treispe lupi te-au încolțit,
foamea de și-au izbăvit
și te-au încălzit cu dinții
carnea ta și ochii minții,
de te duci cu pași desculți
legănat în treispe burți.

Nu mai pâlpâie

Nu mai pâlpâie nici o pasăre, nici o stea
Cerul a obosit deasupra ta.
Hai, Nichita, strânge-ți pleoapa
de pleoapă, strânge-le.
Amurgul curge pe lângă ochii tăi uimiți
de parcă-ar vrea să vă priviți
unul altuia, sângele.

Cântec de dor

Mă culcasem lângă glasul tău.
Era tare bine acolo și sânii tăi calzi îmi păstrau
tâmpilele.

Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.
Poate ceva despre crengile și apele care ți-au cutreierat
noaptele.
Sau poate copilăria ta care a murit
undeva, sub cuvinte.
Nici nu-mi mai amintesc ce cântai.

Mă jucam cu palmile în zulufii tăi.
Erau tare îndărătnici

și tu nu mă mai băgai de seamă.

Nici nu-mi mai amintesc de ce plângeai.
Poate doar așa, de tristețea amurgurilor.
Ori poate de drag
și de blândețe.
Nu-mi mai amintesc de ce plângeai.

Mă culcasem lângă glasul tău și te iubeam.

Primăvara

Primejdii dulci alcătuiind sub gene,
mi te ivești istovitor de dulce
cu sânii bulbucăți zvâcnind să culce
pe ei sărutul lutului, alene.

Te stingi încet din mine, iară
sub piept lovește-n căldărim o minge
și ziua pe trotuare se prelinge,
lăsând în urmă-i iz de primăvară.

Alături de mocirlele uscate
ies pomii toți cu trunchiurile-n floare
Hei... zi cu soare-n zare, spune-mi oare
cam câte fete-s astăzi deflorate?

Un orizont pierdut, cu buze roșii
sărută-n creștet noaptea pe hotare
Cocoarele revin din depărtare
și mor în primăvară ofticoșii...

Cântec de lume

Toată frunza-mi zice lotru
c-am furat un ram din codru...
Câmpu-i nins și tot mi-aș duce
dorurile-n el, năuce,
dară nopțile-nstelate

i le ține lui pe toate.

Tot aș sta și tot mi-i modru.

Înserarea-mi zice lotru,
seară confundată-n moină,
c-am furat din ea o doină
ce-am cântat-o în neștire...

Numai mândra-mi zice mire...
...dar la capul dragei mele,
plop îș urcă frunza-n stele
vântul de-l îngână-n ramuri,
plopul alb cu noaptea-n ramuri.

Edict

Pot să fiu uitat, pentru că
nu țin la brațe, pot să-mi lipsească.
Pot fi părăsit, pentru că
nu-mi iubesc picioarele, pot merge
și cu aerul.
Pot fi lăsat singur, pentru că
sangele meu se varsă în mare
oricum.
E loc. Toate coastele s-au ridicat
ca niște bariere.
E lumină destulă. Privirile mele
nu văd decât o singură mască.
Dar ea nu exista încă,
așa ca e loc, e loc, este.

Sensul iubirii (1960)

Lună în câmp

Cu mâna stângă ți-am întors spre mine chipul,
sub cortul adormiților gutui
și de-aș putea să-mi rup din ochii tăi privirea,
văzduhul serii mi-ar părea căprui.

Mi s-ar părea că deslușesc, prin crengi,
zvelți vânători, în arcuiții lei
din goana calului, cum își subție arcul.
O, tinde-ți mâna stângă către ei

și stinge tu conturul lor de lemn subțire
pe care ramurile i-au aprins,
suind sub luna-n seve caili repezi
ce-au rătăcit cu timpul, pe întins.

Eu te privesc în ochi și-n jur să șterg copacii
În ochii tăi cu luna mă răsfâng
... și ai putea, uitând, să ne strivești în gene
dar chipul ți-l întorn, pe brațul stâng.

O călărire în zori

Lui Eminescu tânăr

Tăcerea se izbește de trunchiuri, se-ncrucise,
se face depărtare, se face nisip.
Mi-am întors către soare uncul chip,
umerii mei smulg din goană frunzișe.
Câmpul tăindu-l, pe două potcoave
calul meu saltă din lut, fumegând.
Ave, mă-ntorc către tine, eu. Ave!
Soarele a izbucnit peste lume strigând.

Tobe de piatră bat, soarele crește,
tăria cu acvile din fața lui
se prăbușește în trepte de aer, sticlește.
Tăcerea se face vânt albăstrui,
pintenul umbrei mi-l crește
în coastele câmpului.

Soarele rupe orizontul în două.
Tăria își năruie sfârșetele-i carcere.
Sulițe-albastre, fără întoarcere,
privirile mi le-azvârl, pe-amândouă,
să-l întâmpine fericite și grave.

Calul meu saltă pe două potcoave.
Ave, marea-a luminilor, ave!

Soarele saltă din lucruri, strigând
clatină muchiile surde și grave.
Sufletul meu îl întâmpină, ave!
Calul meu saltă pe două potcoave.
Coama mea blondă arde în vânt.

Dimineață marină

O dungă roșie-n zări se iscase
și plopii, trezindu-se brusc, dinadins
cu umbrele lor melodioase
umerii încă dormind, mi i-au atins.

Mă ridicam din somn ca din mare,
scuturându-mi şuvițele căzute pe frunte, visele,
sprâncenele cristalizate de sare,
abisele.

Va fi o dimineață neobișnuit de lungă,
urcând un soare neobișnuit.
Adânc, lumina-n ape o să-mpungă:
din ochii noștri se va-ntoarce înmiit!

Mă ridicam, scuturându-mi lin undele.
Apele se retrăgeau tăcute, geloase.
Plopii mi-atingeau umerii, tâmplele
cu umbrele lor melodioase.

Avertisment

Prea mi-a nins și mi-a plouat, demult,
în copilăria mea cu nopți grozave
cântecul de moarte ca să-l mai ascult,
gândul să-l rotesc peste cadavre.

Colțul inimii să-l dau de trunchiuri
nu mai vreau, ci orizontu-nvins,

arcuit în palmi și strâns mănunchiuri,
i l-am dat femeii mele, dinadins.

Mâna-ntinsă ca să strângă-o mână,
nu de sânge vreau să mi-o-nfior!
Mi-am lățit pe frunte-atâta lună
cât să mă încapă ochii tuturor.

Iar moriști de zvastici, zbârâte,
glezna mea cu aripi dacă mi-o ațin,
le strivesc. Și-n apele-ntâlnite,
îmi clătesc călcâiul, de venin.

Vitraliu

Umbra ta, lovindu-se de ziduri,
iar se sparge-n cioburi colorate.
Oh, de-aceea m-ai zărit în stradă
adunând pierdutele-i pătrate.

Și s-o fac la loc, în ceasul nopții,
peste geamuri ți le-așez cu grijă,
verzi, albastre, galbene și roșii,
încoifate-n creștet cu o sprijă.

Când te vei trezi, lipiți de geamuri,
arlechini din sticle colorate
vor lăsa prin ei să-ți cadă-n brațe
soarele, mereu la jumătate.

O viziune a sentimentelor (1964)

Ce bine că ești

E o întâmplare a ființei mele
și atunci fericirea dinlăuntrul meu
e mai puternică decât mine, decât oasele mele,
pe care mi le scrâșnești într-o îmbrățișare
mereu dureroasă, minunată mereu.

Să stăm de vorbă, să vorbim, să spunem cuvinte
lungi, sticloase, ca niște dălți ce despart
fluviul rece în delta fierbinte,
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.

Du-mă, fericire, în sus, și izbește-mi
tâmpla de stele, până când
lumea mea prelungă și în nesfârșire
se face coloană sau altceva
mult mai înalt și mult mai curând.

Ce bine că ești, ce mirare că sunt!
Două cântece diferite, lovindu-se amestecându-se,
două culori ce nu s-au văzut niciodată,
una foarte de jos, întoarsă spre pământ,
una foarte de sus, aproape ruptă
în înfrigurata, neasemuită luptă
a minunii că ești, a-ntâmplării că sunt.

Ploaie în luna lui Marte

Ploua infernal,
și noi ne iubeam prin mansarde.
Prin cerul ferestrei, oval,
norii curgeau în luna lui Marte.

Pereții odaii erau
neliniștiți, sub desene în cretă.
Sufletele noastre dansau
nevăzute-ntr-o lume concretă.

O să te plouă pe aripi, spuneai,
plouă cu globuri pe glob și prin vreme.
Nu-i nimic, îți spuneam, Lorelei,
mie-mi plouă zborul, cu pene.

Și mă-nălțam. Și nu mai stiam unde-mi
lăsasem în lume odaia.
Tu mă strigai din urmă: răspunde-mi, răspunde-mi,
cine-s mai frumoși: oamenii?... ploaia?...

Ploua infernal, ploaie de tot nebunească,
și noi ne iubeam prin mansarde.
N-aș mai fi vrut să se sfârșească
niciodată-acea lună-a lui Marte.

Viata mea se iluminează

Părul tău e mai decolorat de soare,
regina mea de negru și de sare.

Țărnul s-a rupt de mare și te-a urmat
ca o umbră, ca un șarpe dezarmat.

Trec fantome-ale verii în declin,
corabiile sufletului meu marin.

Și viața mea se iluminează,
sub ochiul tău verde la amiază,
cenușiu ca pământul la amurg.
Oho, alerg și salt și curg.

Mai lasă-mă un minut.
Mai lasă-mă o secundă.
Mai lasă-mă o frunză, un fir de nisip.
Mai lasă-mă o briză, o undă.

Mai lasă-mă un anotimp, un an, un timp.

Emoție de toamnă

A venit toamna, acopera-mi inima cu ceva,
cu umbra unui copac sau mai bine cu umbra ta.

Mă tem că n-am să te mai văd, uneori,
că or să-mi crească aripi ascuțite până la nori,
că ai să te ascunzi într-un ochi străin,
și el o să se-nchidă cu o frunză de pelin.

Și-atunci mă apropii de pietre și tac,
iau cuvintele și le-nec în mare.
Șuier luna și o răsar și o prefac
într-o dragoste mare.

Leoaica tânără, iubirea

Leoaica tânără, iubirea
mi-ai sărit în față.
Mă pândise-n încordare
mai demult.
Colții albi mi i-a înfipt în față,
m-a mușcat leoaica, azi, de față.

Și deodata-n jurul meu, natura
se făcu un cerc, de-a-dura,
când mai larg, când mai aproape,
ca o strângere de ape.
Și privirea-n sus țîșni,
curcubeu tăiat în două,
și auzul o-ntâlni
tocmai lângă ciocârlii.

Mi-am dus mâna la sprânceană,
la tâmplă și la bărbie,
dar mâna nu le mai știe.
Și alunecă-n neștire
pe-un deșert în strălucire,
peste care trece-alene
o leoaică arămie
cu mișcările viclene,
încă-o vreme,
și-ncă-o vreme...

Îmbrățișarea

Când ne-am zărit, aerul dintre noi
și-a aruncat dintr-o dată
imaginea copacilor, indiferenți și goi,

pe care-o lasă să-l străbată.

Oh, ne-am zvârlit, strigându-ne pe nume,
unul spre celălalt, și-atât de iute,
că timpul se turti-ntre piepturile noastre,
și ora, lovită, se sparse-n minute.

Aș fi vrut să te păstrez în brațe
așa cum țin trupul copilăriei, întrecut,
cu morțile-i nerepetate.
Și să te-mbrățișez cu coastele-aș fi vrut.

Poveste sentimentală

Pe urmă ne vedeam din ce în ce mai des.
Eu stăteam la o margine-a orei,
tu - la cealaltă,
ca două toarte de amforă.
Numai cuvintele zburau între noi,
înainte și înapoi.
Vârtejul lor putea fi aproape zărit,
și deodată,
îmi lăsam un genunchi,
iar cotul mi-infigeam în pământ,
numai ca să privesc iarba-nclinată
de caderea vreunui cuvânt,
ca pe sub laba unui leu alergând.
Cuvintele se roteau, se roteau între noi,
înainte și înapoi,
și cu cât te iubeam mai mult, cu atât
repetau, într-un vârtej aproape văzut,
structura materiei, de la-nceput.

Vârsta de aur a dragostei

Mâinile mele sunt îndrăgostite,
vai, gura mea iubește,
și iată, m-am trezit
că lucrurile sunt atât de aproape de mine,

Încât abia pot merge printre ele
fără să mă rănesc.

E un sentiment dulce acesta,
de trezire, de visare,
și iată-mă fără să dorm,
aievia văd zeii de fildeș,
îi iau în mână și
îi înșurubez răsând, în lună,
ca pe niște mânere sculptate,
cum trebuie că erau pe vremuri,
împodobite, roțile de cârmă ale corăbiilor.

Jupiter e galben, și Hera
cea minunată e argintie.
Izbesc cu stânca-n roată și ea se urnește.
E un dans iubit, al sentimentelor,
zeițe-ale aerului, dintre noi doi.
Și eu, cu pânzele sufletului
umflate de dor,
te caut pretutindeni, și lucrurile vin
tot mai aproape,
și pieptul mi-l strâng și mă dor.

Sunt un om viu

Sunt un om viu.
Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.
Abia am timp să mă mir că exist, dar
mă bucur totdeauna că sunt.

Nu mă realizez deplin niciodată,
pentru că
am o idee din ce în ce mai bună
despre viață.

Mă cutremură diferența dintre mine
și firul ierbii,
dintre mine și lei,
dintre mine și insulele de lumină

ale stelelor.
Dintre mine și numere,
bunăoară între mine și 2, între mine și 3.

Am și-un defect un păcat:
iau în serios iarba,
iau în serios leii,
mișcările aproape perfecte ale cerului.
Și-o rană întâmplătoare la mână
mă face să văd prin ea,
ca printr-un ocean,
durerile lumii, războaiele.

Dintr-o astfel de întâmplare
mi s-a tras marea înțelegere
pe care-o am pentru Ulise - și
bărbatului cu chip ursuz, Dante Alighieri.

Cu greu mi-aș putea imagina
un pământ pustiu, rotindu-se
în jurul soarelui...
(Poate și fiindcă există pe lume
astfel de versuri.)

Îmi olace să râd, deși
râd rar, având mereu câte o treabă,
ori călătorind cu o plută, la nesfârșit,
pe oceanul oval al fantaziei.

E un spectacol de neuitat acela
de-a ști,
de-a descoperi
harta universului în expansiune,
în timp ce-ți privești
o fotografie din copilărie!

E un trup al tău vechi,
pe care l-ai rătăcit
și nici măcar un anunț, dat
cu litere groase,
nu-ți pferă vreo șansă
să-l mai regăsești.

Îmi desfac papirusul vieții
plin de hieroglife,
și ceea ce pot comunica
acum, aici,
după o descifrare anevoioasă,
dar nu lipsită de satisfacții,
e un poem închinat păcii,
ce are, pe scurt, următorul cuprins:

Nu vreau,
când îmi ridic tâmpla din perne,
să se lungească-n urma mea pe paturi
moartea,
și-n fiecare cuvânt țâșnind spre mine,
pești putrezi să-mi arunce, ca-ntr-un râu
oprit.

Nici după fiecare pas,
în golul dinapoia mea rămas,
nu vreau
să urce moartea-n sus, asemeni
unei coloane de mercur,
bolți de infern proptind deasupra-mi...

Dar curcubeul negru-al ei, de alge,
de-ar bate-n tinereția mea s-ar sparge.

E o fertilitate nemaipomenită
în pământ și-n pietre și în schelării,
magnetic, timpul, clipită cu clipită,
gândurile mi le-nalță
ca pe niște trupuri vii.

E o fertilitate nemaipomenită
în pământ și-n pietre și în schelării.
Umbra de mi-aș ține-o doar o clipă pironită,
s-ar și umple de ferigi, de bălării!

Doar chipul tău prelung iubito,
lasă-l așa cum este, răzimat
între două bătăi ale inimii mele,

ca între Tigru
și Eufrat.

Cântec fără răspuns

De ce te-oi fi iubind, femeie visătoare,
care mi te-ncolăcești ca un fum, ca o viță-de-vie
în jurul pieptului, în jurul tâmpelor,
mereu fragedă, mereu unduitoare?

De ce te-oi fi iubind, femeie gingașă
ca firul de iarbă ce taie în două
luna văratecă, azvârlind-o în ape,
despărțită de ea însăși
ca doi îndrăgostiți după îmbrățișare?...

De ce te-oi fi iubind, ochi melancolic,
soare căprui răsărindu-mi peste umăr,
trăgând după el un cer de miresme
cu nouri subțiri fără umbră?

De ce te-oi fi iubind, oră de neuitat,
care-n loc de sunete
gonește-n jurul inimii mele
o herghelie de mânji cu coame rebele?

De ce te-oi fi iubind atâta, iubire,
vârtej de-anotimpuri colorând un cer
(totdeauna altul, totdeauna aproape)
ca o frunză căzând. Ca o răsuflare-aburită de ger.

Sufletul metalic al orașului

Se face seară și orizontul coboară.
Orașul își ridică un cartier spre lună.
E un sunet de fier, de cabluri întinse.
Umbrele oamenilor încep să apună.

Când ridic brațul, umbra lui ascuțită
izbește capătul străzii de unde vii, necunoscut,
de parcă-aș fi zvârlit la întreceri o lance
pe care o primești nepăsător în scut.

Ești sufletul de metal al orașului.
În amurguri apari în piețele ovale:
- Cetățeni, s-a făcut seară. Încep serbările!
(Brațele tale bărbătești par două macarale)

Te-ntâlnesc uneori, când mă-ntorc de la lucru.
Gândurile izbesc în stele și ele răsună.
De-a lungul stâlpilor zvelți, când mă-ntorc
de la lucru,
un cartier al orașului se ridică la lună.

Nu te recunosc nicviodată de la prima privire;
iei mereu un alt chip.
Azi mi-apari ca o schelă îndrăgostită
de tainicul zenit.

Poem

Spune-mi, dacă te-aș prinde-ntr-o zi
și ți-aș săruta talpa piciorului,
nu-i așa că ai șchiopăta puțin, după aceea,
de teamă să nu-mi strivești sărutul?...

Dreptul la timp (1965)

Dreptul la timp

Tu ai un fel de paradis al tău
în care nu se spun cuvinte.
Uneori se mișcă dintr-un braț
și câteva frunze îți cad înainte.
Cu ovalul feței se stă înclinat
spre o lumină venind dintr-o parte
cu mult galben în ea și multă lene,

cu trambuline pentru săritorii în moarte.
Tu ai un fel al tău senin
De-a ridica orașele ca norii,
și de-a muta secundele mereu
pe marginea de Sud a orei,
când aerul devine mov și rece
și harta serii fără margini,
și-abia mai pot rămâne-n viață
mai respirând, cu ochii lungi, imagini.

Basorelief cu eroi

Soldații cei tineri s-au așezat în vitrină,
chiar așa cum au fost găsiți, împușcați în frunte,
ca să fie vazuți s-au așezat în vitrină,
respectându-și întocmai mișcarea lor ultimă,
profilul, brațul, genunchiul, mișcarea lor ultimă,
când au fost împușcați pe neașteptate în frunte
sau între omoplați cu o flacăra mai subțire
decât un deget de copil care arăta luna.

În urma lor a rămas goală baraca,
mirosind a obiele, a țigări strivite, a fereastră închisă.
Valizele de lemn care umplu baraca
mai clănțăne încă din fierul minerelor,
așa cum clănțăne luna din fierul minerelor
acum, cu puțin înainte de-a fi deschisă,
ca să se caute-n ea scrisorile vechi și fotografiile vechi
ale timpului.

Soldații cei tineri stau dați cu ceară
pe fețe și pe mâini, ca să lucească
dați cu ceară ca să lucească, dați cu ceară,
și așezați întocmai așa cum erau în secunda
când viața s-a rupt și moartea a-nghițit secunda.

Stau așa nemiscati, ne-ncetind să luceasca,
și noi ne uitam la ei cum am privi luna
răsărind chiar din mijlocul pieții.

Pentru noi, care suntem acum de-o vârstă cu ei,
deși stau de ani lungi în vitrină,
pentru noi, care i-am ajuns din urmă și trecem de ei,
și inimă bătând avem, și memorie,
o proaspătă, din cale-afară de proaspătă memorie,
soldații cei tineri s-au așezat în vitrină

și se imită pe ei însuși într-una,
ca și cum ar fi vii.

Frunzișuri

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie.
Amintirea întâmplărilor mele
vine din viitor, nu din trecut.
Deci spun: se vor dărâma mari frânghii de ploaie
prin aerul umed care ne-a-nfășurat
înserările.

Inimă, inimă, planetă misterioasă,
suflete, suflete, aer prin care se-apropie
imaginile tale tandre, puțin fluturate
de respirația mea.

Se-apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie,
aniversarea pietrelor de căldărăm în care
potcoava lunii va izbi, când voi trece ridicat în să
aniversarea bicicletelor rezemate de zid, aniversarea
numerelor de licean purtate la mână,
aniversarea tuturor vorbelor care
țin în dinții literelor
dorițele, dragostea...

Inimă, inimă, planetă misterioasă
pe care mi-ar fi plăcut să trăiesc și să mor.

Către Galatea

Îți știu toate timpurile, toate mișcările, toate parfumurile
și umbra ta, și tăcerile tale, și sânul tău
ce cutremur au și ce culoare anume,
și mersul tău, și melancolia ta, și sprâncenele tale,
și bluza ta, și inelul tău, și secunda
și nu mai am răbdare și genunchiul mi-l pun în pietre
și mă rog de tine,
naște-mă.

Știu tot ce e mai departe de tine,
atât de departe, încât nu mai există aproape -
după-amiază, după-orientul, dincolo-de-marea...

și tot ce e dincolo de ele,
și atât de departe, încât nu mai are nici nume.
De aceea-mi îndoi genunchiul și-l pun
pe genunchiul pietrelor, care-l îngână.
Și mă rog de tine,
naște-mă.

Știu tot ceea ce tu nu știi niciodată, din tine.
Bătaia inimii care urmează bății ce-o auzi,
sfârșitul cuvântului a cărui prima silabă tocmai o spui
copacii - umbre de lemn ale vinelor tale,
râurile - mișcătoare umbre ale sângelui tău,
și pietrele, pietrele - umbre de piatră ale genunchiului meu,
pe care mi-i plec în fața ta și mă rog de tine,
naște-mă. Naște-mă.

Inima

Bate, și eu știu că bate și vreau eu să bată.
Bate și-o aud întruna și nu mai vreau să bată
De fiecare dată, ca-ntâia dată.
De fiecare dată, ca ultima dată.
N-are culoare, n-are, ca miezul de piatră,
ca miezul pietrei, de-ar bătea miezul de piatră.
Nimeni n-a văzut-o niciodată.
Mint ce-i care spun c-au văzut-o vreodată...
Ea bate,și eu știu că bate, și vreau eu să bată.
O aud întruna, până nu mai vreau să bată.
Dar auzul meu și ea sunt doar o bucată,
un singur bloc de piatră nedespicăată.

Obiecte cosmice (1967)

Somnul cu fierăstraie-n el

Somnul cu fierăstraie-n el
taie capetele cailor
și caii aleargă nechezind cu sânge,
ca niște mese roșii, fugite pe străzi,

de la cina cea de taină.

Și caii aleargă, în aburii roșii
clătinând umbre. În șăi, fantome.
Frunze se lipesc de gâturile lor
sau se prăbușesc de-a dreptul în ele,
cum se prăbușește umbra copacului în fântâni.

Aduceți găleți, aduceți căni mari de sticlă,
aduceți căni și pahare.
Aduceți căștile vechi rămase din război,
aduceți-i pe toți cărora le lipsește un ochi,
sau în loc de braț au un loc liber,
care poate fi umplut.

Peste tot sânge de cal decapitat
curge în voie, și
eu cel care-am văzut primul
acestea
vă vestesc că am băut din el ...

Arbor invers

Arbor invers, cu rădăcinile-n vânt,
cu tălpile late ca frunza platanului,
aproape plutind, abia atingând
anotimpurile anului.
Cu mâinile crestate ca frunza de stejar,
cu trunchiul cu scorbură-adâncă
în care dorm urșii cu capul în jos, în zadar
spre-un cer de pământ vrând s-ajungă.

Mereu cu creirul gol, cu ideile
răsfirate ca pe-un deal pomii rotați,
dus în nori, în scâteile
celor neluminați.
Văzut ca în apă, mereu,
și foșnind de un vânt de pământ,
cu rădăcinile înfipte în curcubeu
și-n culori ce nu sunt.

Arbor invers am rămas, rupt din sferă
cu sfera aceasta aidoma, geamă...
Și totul îmi pare știut, dar nimica
din ce știu cu ce este nu se aseamănă.

Alfa

Mai departe, mai aproape de centrul
spațiului,
inima mea se consumă.

Capul meu, ca o flacăra de lumânare,
mereu își perde ochii fierbinți
arzând mâinile tale nevăzute.

El își hrănește lumina
din seninul trunchi
pe pământ și pe mare.

Minunată pradă și sprijin
al foamei- pământul -
Minunat prilej de sete - marea.
Flacăra înceată, pierzându-și ochii
mereu fierbinți,-
arzându-ți mâinile.

Oul și sfera (1967)

Tinerii

Se sărută, ah, se sărută, se sărută
tinerii pe străzi, în bistrouri, pe parapete,
se sărută întruna ca și cum ei însuși
n-ar fi decât niște terminații
ale sărutului.
Se sărută, ah, se sărută printre mașinile-n goană,
în stațiile de metrou, în cinematografe,
în autobuze, se sărută cu disperare,
cu violență, ca și cum

la capătul sărutului, la sfârșitul sărutului, după sărut
n-ar urma decât bătrânețea proscrisă
și moartea.

Se sărută, ah, se sărută tinerii subțiri
și îndrăgostiți, atât de subțiri, ca și cum
ar ignora existența pâinii pe lume.

Atât de îndrăgostiți, ca și cum, ca și cum
ar ignora existența însuși a lumii.

Se sărută, ah, se sărută ca și cum ar fi
în întuneric, în întunericul cel mai sigur,
ca și cum nu i-ar vedea nimeni, ca și cum
soarele ar urma să răsară

luminos

abia

după ce gurile rupte de sărut și-nsângerate
n-ar mai fi în stare să se sărute
decât cu dinții.

Orologiu cu statui

Pietrele deschid un ochi de piatră,
oasele deschid un ochi de os.
Câte-un bot au câinii-n loc de ochi, și latră
din trei boturi, generos.

E un schimb de ochi mereu în aer.

Ochiul de pisică trece-n frunze.

Frunzele foșnesc cu dulce vaier

în orbitele pisicilor lehuze.

Eu rămân cu pleoapele deschise, aburite.

Ochiul meu sticlește-n turnul primăriei,

și, deodată, simt cum prin orbite

cu un prunc în brațe-apar statuile Mariei.

Coagula tristețea deodată...

Coagula tristețea deodată,

ca-n valuri, trupul de mărgean,

și trupuri de-necați zvârlea din matcă

privirea când mi-o prelungeam.

S-a dus și ora de azi.
La radio s-a dat ora exactă:
"Cling, clang" sau "Ping, pong"
Toți își privesc ceasurile
numai murdarul de mine
ca și cum nimica nu ar fi,
mă gandeam, sau poate chiar strigam:
"Hai să ne strângem în brațe,
hai, hai să ne strângem în brațe!"

Douăsprezece noaptea, cu dor

Coridor de ore, timp pierdut.
Frunze zburătoare, țări de toamnă.
Străzile pe care am trecut
în gâttelejul amintirii se răstoarnă.
Trec secundele gravide; nasc urlând
picături de ploaie repetate,
vorbe ce s-au spus, își caută guri
să se lase în pereții lor pictate.
Bate-o oră sus, dar pân-ajunge
sunetul la creier, se-nserează.
Dorm pavilioanele urechii, fuge
pe timpane o stafie trează.

Mă las în continuare

Mă las în continuare de mine însumi plâns
ca-n vremea când puneam un ochi albastru
la idee,
și pe deasupra o sprânceană ca să-l țină strâns
și-ntrors din ce e către ce e.

Și eu m-aș fi dorit un om frumos,
subțire și pătrat la falcă,
peste stafii victorios
sau cel mai înțelept din arcă.

De coadă aș fi tras în sus

cometa adormind în patu-mi,
bătut în cuie m-aș fi pus
pe cruci de-a lungu-mi și de-a latu-mi.

Dar mi-a fost dat pe lângă os
să am și nervi și chef de viață,
și eu am vrut să fiu frumos
așa cum legea ne învață.

Dar, o, am fost așa cum sunt,
cum este osul repetat,
din cărămizi, un zid urcând,
haină de lucru și purtat,

pe care nu pot s-o sfâșiu,
mai neavând un braț, o gură,
atâta timp cât am să fiu
cu însumi, însumi de-o măsură.

Scrisoare medievală

Duceam în viteză piramide de var,
dar nu pentru ziduri, nu, nu.
Duceam cuvintele acestei limbi romane
dar nu pentru a fi spuse de guri.
Noi suntem, iubito, aceiași.
Numai pietrele s-au schimbat,
numai iarba.
Domnește pe-aici violetul, tăcerea,
cleiul tâmplăresc, oh, da,
cu care ne lipim brațele rupte.
Noi suntem, iubito, aceiași
și nici nu se cunoaște, oh, da,
că sufletul nostru-i întors
dintr-o călătorie în lumea
perechilor, unu cu unu,
pom cu pom, iarbă cu iarbă,
piatră cu piatră.

N-am mai murit de foame...

N-am mai murit de foame multă vreme.
De când în loc de ochi aveam ciuperci,
și izbeau peste lopeți de trireme
ploi neântregi.

Eu am murit în trecut,
chiar înainte de a mă naște.
De mercur instabil țin un scut
la mâna stângă iscată ca o moaște.

Mă pregătesc de naștere,
dorm în oul parfumat al bunicului meu
care a plecat în recunoaștere,
chiar acum, în prezentul trofeu.

Îmi fac de cap,âmi fac de frunze, îmi fac de cai,
pentru săgeți trupul meu este cresut.
Zeul A, zeul E, zeul I
dovedesc c-am murit în trecut.

Îngerul cu o carte în mână

Trecea un înger,
pe un scaun negru așezat.
Trecea prin aer, liniștit
și mândru.

Eu îl priveam de la fereastră, cum
prin ziduri trece ca prin fum.

Primește-mi un cuvânt, strigai,
tu, îngere, împins din rai
de-un vânt stârnit, de-o apăsare
a vreunui gând cu mult mai mare.

Dar îngerul tăcea, trecea
pe-un scaun negru stând, citind
o carte veche, strălucind

În legătura-i de argint, și grea.

Trecu prin blocul nou din piață.
Trecu prin chioșcul alămiu
al stațiunii de benzină,
abstras, divin.

Primește-mi, îngere, strigai,
paharul care-l beau, cu vin.
Pâinea primește-mi-o și sarea...
Mi-apasă-n coastă înserarea.

Dar îngerul tăcea, trecea
prin soba din odaia mea.
Pe un scaun negru sta, citind
o carte grea cu solzi de-argint.

Când fu în dreptul meu, strigai -
o, îngere venit din rai,
mă lasă să m-atârî și eu
de scaunul tău, de brațul tău.

Abia putui de un picior
de scaun, să m-agăț din zbor.

Astfel prin aer și prin ziduri
cu îngerul zburam și eu,
la fel cum flutură în vânt
mătasa unui steag înfrînt!

Și mă răneam de-acoperișe,
de ramurile verzi, piezișe,

și mă izbeam de stâlpii lungi,
de cabluri și de sârme și de dungi...

Mă desprinsei de sus căzând
în piața înserată, liniștită.
O, el se-ndepărta zburând,
prin aer și prin ziduri străbătând
cu cartea-n mâini, citind cu patimă
neconținută.

O, el se-ndepărta și eu
tot mai vroiam să-l văd, prin seară.
...Dar el s-a dus alunecând,
împins în rai ca de un vânt,
sau, poate, de-apăsarea unui gând
cu mult mai mare.

Roșu vertical (1967)

Un soldat...

Un soldat ținându-se cu mâinile
de marginea unui nor...
De bocancii lui, cu mâinile încleștate
se ține alt soldat. De bocancii lui
altul, apoi altul, apoi altul și altul,
și-așa până-n miezul pământului.

Eu mă las s-alunec pe șirul lor
ca pe-o frânghie,
și-alunecând, cataramele
centurilor lor, îmi zgârie fața.

Și-alunecând, îmi zgârie pieptul
și-alunecând, alunecând, îmi sfâșâie
fâșii de carne,
și-alunecând, alunecând rămâne din mine
numai scheletul.

Când în sfârșit ajung, mă-ntind cu tâmpla
pe o piatră.
În timp ce dorm, fâșiile smulse
se-ntorc de sus și mă-nvelesc.
M-ajunge din urmă și sângele pierdut,
și durerea.

Deschid ochii, mă uit.
Coloana de soldați, nu se mai vede.

Probabil că vântul a-mpins-o
cu nor cu tot, în altă parte.

Și poate de aceea...

Și poate de aceea, că nu suntem metalici
și nici încetiniți, și nici lemnoși,-
de aceea poate, când cocoșii galici
se bat cu penele-nfoiate și frumoși,-
noi ridicăm din noi, un glob de gând spre vid
și-l sprijinim în palmi, deasupra, sus,
și soarele se alungește spre el și își deschid
încă ceva din ele
luminile de nespus.

și se curbează câmpul supt, spre globul
acesta, doritor,
și viitorul își întinse leneș lobul
înspre prezent, rupându-se din viitor

De-aceea poate apărăm mai palizi,
și-n largi mișcări orizontale, de înot,
un glob de gând întindem, tot și tot
mai sus, spre sorii candizi...

până se lipesc de el bucăți de cer albastre
și-aterizate păsări, cu umbrele zburând,
și relieful viu al trupurilor noastre
devine relieful acestui glob de gând.

Închinare

Adolescenții, bărbații, bătrânii
aspirația, rodnicia, împlinirea
vârste trecându-și puterea, arborele
din cele opt ore - ale zilei de muncă.

Mai mulți fii ai pământului țării,
ce fericire!

Ei fac să răsără-n opt ore sfera
întreagă a Timpului!

Necuvintele (1969)

Poezia

Poezia este ochiul care plânge.
Ea este umărul care plânge,
ochiul umărului care plânge.
Ea este mâna care plânge,
ochiul mâinii care plânge.
Ea este țapa care plânge,
ochiul călcâiului care plânge.
O voi, prieteni,
poezia nu este lacrimă
ea este însuși plânsul,
plânsul unui ochi neinventat,
lacrima ochiului
celui care trebuie să fie frumos,
lacrima celui care trebuie să fie fericit.

Râsu' plânsu'

Pleoapă cu dinți, cu lacrimă mânjită,
sare căzută în bucate,
dovadă că nu pot trăi numai acum
sunt amintirile mele, toate ...

Dovadă că nu pot vedea fără martori
e copilăria, adolescența mea,
dublând neființa acestei secunde
cu neființa ei de cândva.

Ah, râsu' plânsu'
ah, râsu' plânsu'
mă bufnește când spun
secunde vechi putrezind în secunda
de-acum.

Ah, râsu' plânsu'
ah, râsu' plânsu'
în ochiul lucrurilor reci
și-n dintele lor mușcător, ca și sceptrul
neinventărilor regi.

Zicere

Orice om prost este o gratie.
O, tu abundență de colivii!
Inimă tu, felină prămație
pândind peste tot colibri.

Ca noroc, păsările cântătoare
stau la locul lor agățate în cui.
Ce noroc, fiecare
are pasărea lui.

Fiecare om prost e o gratie groasă
pentru stelele căzătoare
astfel se face că ele se lasă
numai când sună ora de culcare.

Atunci cerul rămâne neprivit
și fiecare stea de capul ei, -
iar cine nu a adormit
are dreptul la o pasăre cântătoare,
la două, la trei ...

Somnul și trezia

Fiindcă nici eu nu-nțelegeam nimic
și nici tu
am crezut că suntem de-o seamă.
Ne-am mărturisit unul altuia
cel mai tainic secret, -
acela că existăm...
Dar era noapte și, vai, dimineața,

cumplită vedere,
m-am trezit cu tâmpla pe tine
galbenule, snopule, grăule.
Și m-am gândit -Doamne,
ce fel de pâine voi mai fi fiind
și eu,
și pentru cine?

Cotropirea frunzelor

Smulgem frunzele și facem
pat din osul pomilor
paștem iarba și o toarcem
prin burta flămânzilor.
Ne uităm în sus, la stele,
neștiind că-s mai departe
frunzele din pom, acele
scuturând în toamnă moarte.
Nu-ntre oameni e cuțitul
dușmănia, sfântă milă
ci-ntre sânge, vai, și verdea
neânvinsa clorofilă.

Pierderea ochiului

Aș ciocăni cu unghia până când
n-aș mai avea unghie,
și cu degetul până când
mi s-ar toci.

Dar a venit la mine
orbul și mi-a spus:
"Lasă-ți, frate, unghia-n pace,
dacă ai cumva un ochi
în vârful ei,
de ce să-l spargi?"

Și totuși și totuși

poarta asta, dintre mine și tine,
trebuie zguduită de cineva.

Necuvintele

El a întins spre mine o frunză ca o mână cu degete.
Eu am întins spre el o mână ca o frunză cu dinți.
El a întins spre mine o ramură ca un braț.
Eu am întins spre el brațul ca o ramură.
El și-a înclinat spre mine trunchiul
ca un măr.
Eu am înclinat spre el umărul
ca un trunchi noduros.
Auzeam cum se-nțetește seva lui bătând
ca sângele.
Auzea cum se încetinește sângele meu suind ca seva.
Eu am trecut prin el.
El a trecut prin mine.
Eu am rămas un pom singur.
El
un om singur.

Un pământ numit România (1969)

Muzica

Deodată au venit pe sub copaci.
Duceau cu ei o chitară
care lăsa în seară
o umbră grea, triumfiulară.

După aceea au început să cânte
și melodia a întins spre tine
brațele ei reci.

Eu mă uitam în pământ,
în miezul pământului,
să te zăresc când ai să treci.

Melodia întindea spre tine
brațele ei feline, brațele ei reci,
și n-am simțit când te-a-mbrățișat
cu îmbrățișarea
pe care uneori ți-o dă înserarea,
electric și-ntunecat.

Melodia ospăta din tine
cum ospătează dintr-o pradă
o forfotă de raci.

Deodată au plecat de sub copaci.
Duceau cu ei o chitară
cu o umbră grea, triumfiulară,
smulsă din seară, ruptă din seară.

Când mi-am întors spre tine chipul
zăzui doar un schelet ce-l lustruia
nisipul.

O, draga mea, iubita mea,
femeia mea,
bine-ai venit dintotdeauna.
Ți-am sărutat arcada, sternul,
osul suav ce-mpodobește mâna,
scheletul clipei străbătând eternul...

Noi

Noi suntem semințe și pământul e al nostru,
știm cel mai bine locul și patima și rostul,
știm cel mai bine legea și mersul înainte,
suntem după nevoie și lacrimă și dinte.

Nu cerem nimănuia nimic, însă oricine
dacă el vrea-l numim și prieten și vecine.
Aici și pâinea, sarea, noi a avem la masă,
căci ne-am făcut-o singuri, zidindu-ne o casă.

Nu zicem rău de nimeni, stăpâni peste pământ
Noi suntem în picioare, sub noi străbunii sunt.

De-aceea poate-n libertate să lucească,
deasupra noastră, universala boltă albastră.

Grosimea pământului

De la o vreme pământul are în jos
osul bunicului meu cel mai frumos
și mai jos de jos el are
umbra osoasă a strămoșului oarecare.
Unde se sfârșește pământul,
în jos, se începe gândul.
Totul e plin de strămoși
care ne țin pe umerii lor victorioși.
Mă uit la mine, mă uit la tine
și văd pomii pe care-i vom ține
crescut în pământul de deasupra și viitor,
care acum e numai nor,
peste trupurile noastre vii
de strămoși ai celor care vor fii.

Cu bulgări de zăpadă-n mâini

Cu bulgări de zăpadă-n mâini
azvârl în focul veșnic.
O zână, ninsă săptămâni,
îmi ține luna sfeșnic

când, aplecat și încordat,
în focul veșnic bulgări reci
azvârl, mai alb, mai nepătat
decât au fost în veci.

Se stinge? Nu se stinge, nu!
El arde-n flame lungi și iată
sprânceana mea-i de fum acu
și fruntea încordată.

Apă și foc, gheață și fum, -
azvârl și strig, azvârl și strig:
Priviți-mă, trăiesc și sunt acum,
și mă las nins și nu mi-e frig.

Morțile iubite

Sunt gata să mor înecat
în aceste sunete de privighetoare
asupra cărora m-am întâmpat
în dimineața răsărind fără soare.
Mă agăț de orele vechi
dar fug toate-napoi,
totdeauna nesigure și perechi,
asemenea cailor înhămați câte doi.
Ridic mâna prin frunze spre cer,
ridic din ea însăși vocala strigând,
dar tace privighetoarea și pier
morțile mele iubite, din gând.

Acum vom sta...

Acum vom sta înlăuntrul unui ochi
văzuți din toate părțile.
Sfera ne va-nconjura glorios
deodată cu hărțile.
Copaci cu vârfurile întoarse spre noi,
munți, orașe, catedrale...
Ca pe un zid al morții mașinile
înegresc, albe spirale.
Te țin de umăr. Tu.nclini tâmpla
rece ca.ntotdeauna.
Suntem doi și singuri
și-n loc de inimă ne bate luna.

Labirint în flăcări

Deci ceea ce nu se-nțelege
sue în ceruri, palid fum,
dă Lycurg o nouă lege
poimâine, mâine, acum, -

Cum că potrivit se-arată
la distrugerea de sens
litera neînarmată

în cuvântul cel mai dens.

Ba muiere, ba bărbat e,
semn și semne la un loc
o, cuvântule, cetate
pururea în fum și foc.

Plantonul de noapte

Soldații dorm cu un braț căpătâi
atât de destinși, că portocalie
pe chip le răsare fața dintâi
cea din copilărie.

Singur plantonul e treaz
și-i privește în tăcere.
Peste odihna lor, azi
el are putere.

Îi veghează privindu-i pe rând
cu privire tandră, ciudoasă
... și deodată începe să scrie în gând
o lungă scrisoare acasă.

N-au murit în zadar

N-au murit la Plevna în zadar
străbunii din legende și din povești,
o dovedesc prea clar
cuvintele: Sunt, Ești.

N-au murit în zadar
părinții părinților noștri la Mărășești,
o dovedește prea clar
vorba care-o zic azi: Sunt, Ești.

În Tatra n-au murit în zadar
părinții noștrii cei tineri, cerești.
Iată-ne, rostim cu mândrie și clar:
Sunt, Ești.

Un pământ numit România

I

Și-a venit un nor cu coarne
peste sufletul meu, Doamne
să mă-mpungă a venit
numai chiar din infinit.

Și-a venit un os subțire
dintr-o altă-naltă fire
dat cu fluier supt de sunet
și cu fulger fără tunet.

A venit la mine nimeni,
săruri și piper și chimeni,
verdele din frunza smulsă,
laptele din țâța scursă
și mi-au pus la ploape-un fel
de vedere, de cercel
și în inimă nisip
și pe chip altfel de chip,
voind nevăzută hidră
să mi-o-ntoarcă-n sus, clepsidră.

Nemaivrând în mine sânge,
ochiului i-au dat a plânge
tot cu luna lacrimă
cu stelele patimă.

A venit la mine "Da"
care tocmai învia
și-a venit la mine "Nu"
de însumi vărsat în tu.

Au venit să îmi propună
ca să fiu la noapte lună
și-ntre coaste să îmi fiu

alergare de-argint viu,
de aur, de platină,
de stejar, de paltină,
de cuvânt, de necuvânt,
neștiind că sunt pământ.

II

Atârnat de ploaie ca vântul de nori
ca negrul de aripa neagră.
Bate bătrânul fâlf, bate,
zboară bătrânul pe sub pământ
printre viermi și rădăcinile minunate
ale stejarului, ale plopului, ale gutuiului,
ale prunului, arinului,
ale nuștiucuiului.

III

Pește, lapții tăi de pește,
dedesubt mereu aflat
ah, Carpaților, cerește
stâncile din voi decad
mai ducând la vale o monedă
sau vreun vultur smuls impar,
decăzut prin lumea cea concretă
roaba legilor cu har.
Per Scorilo, Decebalus
pe un vechi, oho, de tot
zeu-inel ținând dantura
cea lactee strânsă-n bot.
A băut din țâța mare
hrana cea otrăvitoare
cântărită în cântare,
țepenită în cleștare
cum e musca-n chihlimbare,
cum e trupul pe picioare
și mirosul din pahare
și pistolul în șerpare,
cum e, "are" în "nu are" ,
nu-știu-ce în nu-știu-cum,
ieri și mâine în acum.

IV

Duce-ți trupurile. Un dulce dor
mă paște-n câmpul de mohor:
Neânșeuat,
nepotcovit, neânjugat.
Duceți trupurile. Să se lase
albul cel mai alb pe oase,
să îmi fie duhul ghimp
rupând pielea de pe timp.

Duceți trupurile. File
spartă coasta-colivie,
inima să iasă-afară
la vedere peste țară.
Duceți trupurile. Fie
spartă coasta-colivie,
inima să iasă-afară
la vedere peste țară.
Duceți trupurile. Doamne,
să ne dezbrăcăm de haine,
cum e apa dezbrăcată
de izvorul care-o poartă
și se-mbracă-n cel ce-o bea
însetat de setea sa
de rămâne tot neud
de la nord până la sud.

Trupurile! Nu vederea
cea căzută-n ochi ca mierea
nici auzul, nici mirosul
locuind în trup ca osul.
Duceți trupurile. Vină
peste noi din nou lumină.

Duceți trupurile. Bate
mulțime-n singurătate.

Scade marea. Trupurile
valuri scad în tuburile
pietrelor din cuburile

sărilor,
malurilor.

Duceți trupurile,
trupurile
Scade marea, cuburile
sărilor se usucă
cu un fel de dor
de ducă.

V

De două mii, pământul, de ani
se îngrașă cu trupuri
din trupurile noastre
născând mereu copaci.

Și timpu-și smulge ochii
și-i lasă ca pe-o nadă
cercând să prindă-un pește al vederii.

Se-ntinde o blândețe
încolăcind în sus
câte o rază-a lunii împietrită.

De două mii de ani acest pământ
din trupurile noastre face parte.

Noaptea, în lanul cel de grâu
când fluier herghelia din prundișuri
suntem de față eu și tu
și tu și tu,
viii și morții laolaltă.

Un nod e-n viață. Restul
frânghiuei spânzură în jos.
O mie de strămoși atârnă-aici
de fiecare suflet.

Străbunii dorm,
apele curg,
luna răsare

și apune.

Pământ de carne ești,

pământ de carne...

Pentru un om o, câtă lume!

Pământ atârând înapoi cu morții tăi,

tu care-mi începi direct din spinare,

pământ de carne de mii de ori

sărată sub șei de sare.

Pământ de carne, bun de mâncare,

pământ de oase străluminând

o, ce miros violent,

ce sfântă duhoare

de diamant au pietrele tale,

pământule de pământ!

Am să te-ngraș la rândul meu

cu mine,

lăsându-ți doar scheletul alb

să-ți fie verighetă-n jurul râurilor,

pământ de carne,

pământule de pământ.

În dulcele stil clasic (1970)

De dragoste

Ea stă plictisită și foarte frumoasă

părul ei negru este supărat

mâna ei luminoasă

demult m-a uitat, -

demult s-a uitat și pe sine

cum atâră pe ceafa scaunului.

Eu mă înece în lumine

și scrișnesc în crugul anului.

Îi arăt dinții din gură,

dar ea știe că eu nu râd,

dulcea luminii faptură

mie, pe mine mă înfățișează pe când
ea stă plictisită și foarte frumoasa
și eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de sub ceresc.

N-ai să vii

N-ai să vii și n-ai să morți
N-ai să șapte între sorți
N-ai să iarnă, primăvară
N-ai să doamnă, domnișoară.

Pe fundalul cel albastru
din al ochiului meu vast
meteor ai fost și astru
și încest ai fost, prea cast.

Uite-așa rămânem orbi
surzi și ciungi de un cuvânt.
Soarbe-mă de poți să sorbi
"S" e rece azi din sunt.

Fel de sfârșit

Adevarata mâna n-o întind.
Nu ating cu ea decât cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine însuși,
cum se trage în sine însuși cornul de melc
și ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuși
și ar deveni un punct.
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stelele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deși urăsc punctul, Doamne,
locuiesc într-un punct.

Testament

Mă cirpesc cu vorbe, cu substantive,
îmi cos rana cu un verb.
Nobile paleative
de serv.

Îți scriu cu trupul meu viața
și mersul stelelor ți-l scriu.
Vocala cea mai lungă este ața
în care mortu-l cos, de viu.

Căci trebuie să dăm și mărturie,
altfel nimica n-ar mai fi,
în dulce scriere târzie
ținând alături morții și vii.

Tu ombilic din care curge
vorbirea numai altor guri
fără să știm unde ne duce
în care dalbe viituri.

Încât nu știm cine trăiește -
cuvântul poate, poate trupul.
Zâpada albă Doamne, poate,
sau urma-n ea, pe care o lasă lupul...

Estompare

Din ce în ce te stingi, te ștergi
de peste sternul meu, faptura,
dira lucindă și, de melci,
tandra arsură.

Abia te țin într-un cuvânt,
ori în albastrul meu iris,
iarba-ncolțind dintr-un pământ
de somn, de vis.

Dacă-nchid ochiul, te strivesc în pleoape,
dacă respir, te-mping în aer,
neoglindito peste ape
tu, dulce vaer.

Ah, vine norul și mă șterge
cu un burete foarte rece.
Rămân ce-am fost, un tron de rege
din care ai plecat de mult...

Ausweis

Scot sângele șampilat la vedere.
Mi se dă drumul.
Scot osul sculptat la vedere.
Întârzâi o secundă, dar mi se dă drumul.

Scot îndurătoarea limbă vorbită, la vedere.
Dicționarele sunt pregătite, așa că mi se dă drumul.

De ce vrei să treci, m-a întrebat moartea.
Sunt liber, i-am răspuns,
așa că nu am chef să-ți răspund.
Ea a stat un timp descumpanită,
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate ștampilele.
Dacă vreți să știți
eu, unul, sunt în ordine,
mie mi se dă drumul.

Din nou, noi

Bun, dar cu noi cum rămâne?
Ei au fost mari, tragici, sfinți...
Ei au mâncat pâine,
părinților noștri le-au fost părinți.

Dar noi, dar cu noi?...
Lor le-a fost frig, au pătimit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit și s-au nemurit.

Noi trăim, cu noi cum rămâne?
S-a hotărât ceva? S-a hotărât?
Când anume și ce anume?
Suntem, dar ne este urât!

Pasăre dormind

Doarme,
Doamne, pasărea
tăvălindu-și aripa
sub ea, numai sub ea
sub ea, numai sub ea...

Plouă nori, plouă de somn,
vis de beizade, de Domn

Pasăre dormind,
pasăre mâncată,
mistuită, fluturată.

Pe zăpadă ce se vede?
O umbră de frunză verde.

Galben copil, oprit în poză

Galben copil, oprit în poză și-nrămat
fără suflare și dormind,
ți-aș spune-un basm adevărat
călare pe un cal murind.

Cine a tras în calul meu?
Cu ce săgeată, cu ce floare?
Beau apă azi din curcubeu,
el singur nu mă mai doare.

Căutați-mă pe sub potcoava lui,
săpați întruna și adânc
poate-o s-ajungeți voi întâi
dincolo de pământ.

Vederea aceasta e relativă ochiului meu

Eheu, țipă gândul.
Taci dracului, i-am spus ierbii verzi.
Pierzi totul, i-am spus.

Vor înceta aceia care pot să iubească,
domnească va fi așezarea ta între morți.

Secunda aceasta e relativă
orei
pe care ți-o atârni între țâțe.

Taci dracului, i-am spus.
Dar ea n-a tăcut.
Ding și dang ar bate ceasul,
dar i-am smuls limbile
și clopotul
și l-am lăsat mut.

E relativă vederea, eu mă pregătesc
să-mi smulg ochiul
și să-l dăruiesc acelei umbre cu aripi
să stea pe el să-l încălzească ca o pleoapă.
Taci dracului, i-am spus ochiului
în tine pasărea este moartă.

Mă învelesc de frig...

Mă învelesc de frig într-o speranță
cum se-nvelește soba nou zidită
în relieful de faianță
cu focul pururi logodită.

Nu pune mâna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înțelegi nimic
stimată doamnă-domnișoară
din frig.

Ci vino când nu merge nimeni,
când nu avem picioare, vino
dar mai ales când voi fi orb,
lumino.

Tot universul nostru era albastru și gol

Tot universul nostru era albastru și gol
iar noi retrași în bulgărul numit pământ
viață eram deasupra și la subsol
murind, murmurând.

Viii și morții viilor
unii într-alții și unii peste alții...

Tot universul nostru era albastru și gol.
Locul pe care-l ocupam, cei vii și cei morți
repede se ghicea sau domol
luat în neștire; sau tras la sorți.

Noi ne țineam unii de alții
Viii și morții.

Numărătoarea

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este numărabil
Plouă Doamne și transformi în noroi
sufletul meu de câmp arabil

Numărătoarea începe cu doi
Unul nu este și nici nu există
Pământ amestecat cu apă, noroi

se numește cu vorba cea tristă

Numărătoarea începe cu doi,
dar, și sfârșitul...
Plouă peste infinit. Murdar de noroi
sau, născător de noroi e infinitul.

Rugare

Mai urât de cât sunt
pot fi văzut
Mai frumos nu!
...mai sabia, da. Mai scut.

Altfel am pierde bătălia,
osul, artera,
glia și norul
urâtul și frumosul.

Dă-mi Doamne victorie,
ajută-mă să-mi înving dușmanii,
pielea de pe mine, marginea,
orele, anii.

Mit

Incapabil să pierd
inapt pentru fire,
alerg
în neștire.
Foarte greu mă primesc
să fiu cum sunt.
Locul ceresc
e sub pământ.
Iar pământescul
mănâncă de foame cerescul.

A mea

Singuratecă ea mă așteaptă să-i vin acasă,
În lipsa mea ea se gândește numai la mine,
ea cea mai dragă și cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă și spală tot timpul podeaua
până o face de paisprezece carate
și tocmai să calce pe dânsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mâna ei
și atârnă pe dânsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la ușă-n ecouri.

Ea își așteaptă bărbatul bețiv
Ca să-i vină acasă
și degetele albe și le mișcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ține în boluri și zeamă acră,
părul lung și negru și-l întinde de la ușă spre pat
să nu greșească bărbatul niciodată
drumul predestinat.

Al meu suflet, Psychée

A venit un înger și mi-a zis:
- Ești un porc de câine,
o jigodie și un rât.
Pute iarba sub umbra ta care o apasă;
mocirlă se numește respirația ta!
- De ce, i-am strigat, de ce?
- Fără pricină!
A venit îngerul și mi-a zis:

- Mai străvezie este sticla
decât cel mai statornic gând al tău!
În curând ai să mori și viermi
îți vor forfoti în nări, în bot, în rât, în trompă!
- De ce, i-am strigat, de ce?
- Fără pricină! îmi zise îngerul...
Apoi îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul
a plecat cu aripi de aur zburând
într-un aer de aur.
Fluturi de aur
fâlfâiau în aura îngerului de aur.
El zbura aiurit,
el era cu totul și cu totul de aur.
El se depărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.
- De ce te îndepărtezi de la mine, i-am strigat,
de ce pleci, de ce?
- Fără pricină mi-a răspuns, fără pricină...

În dulcele stil clasic

Mă învelesc de frig într-o speranță
cum se-nvelește soba nou zidită
în reliefuri de faianță
cu focul pururi logodită.

Nu pune mâna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înțelegi nimic
stimată doamnă-domnișoară
din frig.

Ci vino când nu merge nimeni
când nu avem picioare, vino
dar mai ales când voi fi orb,
lumino.

Belgradul în cinci prieteni (1972)

A cumpăra un câine

A venit îngerul și mi-a spus:

- Nu vrei să cumperi un câine?

Eu nu am fost în stare să-i răspund.

Cuvintele pe care i le-aș fi putut striga erau
lătrătoare.

- Nu vrei să cumperi un câine?

m-a întrebat îngerul, ținând în brațe
inima mea

lătrătoare,

dând din stânga ca dintr-o coadă.

- Nu vrei să cumperi un câine?

m-a întrebat îngerul

în timp ce inima mea

dădea din sânge ca dintr-o coadă.

Străfund de ochi

Valul venind spre mine a împietrit în aer

O, chiar și tu, iubito, ai rămas

într-o deplină nemișcare.

Și timpul are febră

O, el mă arde

secunda este fixă ca o perlă

și stropii valului atârnă-n aer.

Tu, atât apuc să strig, tu

și cuvântul începe să se vadă

încet, încet cum se vede lăsarea de noapte,

cuvânt din două litere: tu.

Animal monstruos, înțelesul

s-a oprit, și începe să se vadă...

Semnal

Încet! Mergeți încet!
Nu vedeți? Piatra e obosită.
Ea doarme. Doamne, ea doarme.
Piatra e foarte obosită.
Îndepărtați caii!
Și tu, ce faci acolo, tu...
Cu tine vorbesc! Fii atent!
Face prea mult zgomot răsărirea aceasta de soare
Piatra e obosită.
Să tacă luna răsărind!
Aveți grije, faceți tăcere. Tăceți -
Piatra e obosită.

În timp

Totuși, eu am văzut o pasăre
care a ouat în timp ce zbura...
Totuși, eu am văzut un om plângând
în timp ce râdea...
Totuși, eu am văzut o piatră
în timp ce era...

Poetul și soldatul

Poetul ca și soldatul
nu are viață personală.
Viața lui personală este praf
și pulbere.

El ridică în cleștii circonvoluțiilor lui
sentimentele furnicii
și le apropie, le apropie de ochi
până când le face una cu propriul său ochi.

El își pune urechia pe burta câinelui flămând

și îi miroase cu nasul lui botul întredeschis
până când nasul lui și botul câinelui
sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
el își face vânt cu aripile păsărilor
pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare

Să nu-l credeți pe poet când plânge
Niciodată lacrima lui nu e lacrima lui
El a stors lucrurile de lacrimi
El plânge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca și timpul
Mai repede sau mai încet
mai mincinos sau mai adevărat

Feriții-vă să-i spuneți ceva poetului
Mai ales ferțiți-vă să-i spuneți un lucru adevărat
Dar și mai și, ferțiți-vă să-i spuneți un lucru simțit
Imediat el o să spună că el l-a zis,
și o să-l spună într-așa fel încât și voi
o să ziceți că într-adevăr
el l-a zis

Dar mai ales vă conjur,
nu puneți mâna pe poet!
Nu, nu puneți niciodată mâna pe poet!

...Decât numai atunci când mâna voastră
este subțire ca raza
Și numai așa mâna voastră, ar putea
să treacă prin el

Altfel ea nu va trece prin el,
și degetele voastre vor rămâne pe el,
și tot el va fi acela care se va lăuda
că are mai multe degete decât voi.
Și voi veți fi obligați să spuneți o da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi dați crezare,

cel mai bine ar fi să nu puneți
niciodată mâna pe poet.

...Și nici nu merită să puneți mâna pe el.
Poetul e ca și soldatul
nu are viață personală.

Tragere la sorți

Tragem la sorți
cu inima smulsă dintr-un străin.
Martorul întreabă: cap sau pajură?
Nici cap nici pajură, răspunde corul antic.
Inimă, pur și simplu.
Inimă pe toate fețele?
Inimă pe toate fețele!
Și unde este Omul cu M mare?
Unde să fie? În moarte.
Dacă trageți la sorți cu inima lui
unde vreți să fie?
Omul cu M mare se află în moartea cu m mic.

Ce fel de tren marfar ești tu
dacă ți-e trupul meu șină de carne;
Ce fel de măr ești tu
dacă ți-e ramură viața mea?

Eu locuiesc într-un tril
de privighetoare
Dorm cu ceafa pe nota Do
și-mi încălț piciorul
într-un saxofon

Du-te, îmi strigă ciocanul,
du-te,
du-te idiotule de cui de fier,
du-te,

nu vezi că te bat în palma
unui crucificat?

Recele echilibru al stelelor

Vor veni timpuri minunate
când echilibru rece al stelelor
se va rupe, și când
șirurile celor care au fost
se vor uni cu cei care sunt

Omul, o câte trupuri a avut
și în câte trupuri încă se va
încerca să mai fie!

Omul! de câte trupuri are nevoie
ca să se poată hrăni până la capăt
din sfera aceasta instabilă!

Vom mânca până la urmă
tot pământul acesta albastru.
Îl vom roade, îl vom roade.

Îi vom azvârli capul și oasele
iar Omul, Omul nesătuț,
cu un miliard de trupuri
va începe să roadă flămând
recele echilibru al stelelor.

Măreția frigului (1972)

Despre starea de zbatere

Ca și cum un tăiș superior
mi-ar fi despărțit norii de vârfurile munților,
așa se zbate trupul meu uriaș, decapitat,
lăsându-și pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deși nu mai știe
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viață.
Contempla ochiul de sus
trupul de jos și în zbatere
Din văgăuna gâtului țâșnește
un stol de păsări ciripitoare și verzi
Mâna își înfige ghearele
ghearele lungi cât un taur fiecare în parte,
mâna își înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat privește
deznădăduita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraș
Bate cu clopotele tale
dezordonată clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care ești în alt oraș,
fă să se verse peste mine
bunătatea liniștii
Nici o diferență nu este între trupul acesta
și trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vorbitoare.
Ajungă la tine frumoasă catedrală,
cârdul de păsări roșii
care urlând, croncănind, chihotind
din gâtul retezat - se ridică la cer.

Primește-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primește-le
Ajută-mă catedrală frumoasă,
văzuta de mine în alt oraș
Dă-mi liniștea, catedrală frumoasă,
și altfel de moarte.

Întrebări

Trăim un prezent pur?
A trai înseamnă timp?
Timpul este tot ceea ce nu înțelegem?
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi?
Există timp acolo unde nu este nimic altceva?
Timpul este fără să fie?
Timpul este însuși Dumnezeu?
Inima mea bate în timp?
Sunetele, mirosurile,
pipăitul, gustul, vederea
sunt chipuri ale timpului?
Timpul este legat de lucruri?
Timpul este legat de cuvinte?
Gândurile sunt timp?
Timpul este însuși Dumnezeu?
A fi, înseamnă timp?
A avea, înseamnă timp?
Ceasurile sunt bisericile noastre
de mână sau de buzunar,
de perete...
Ne rugăm luând cunoștința
de bataia lor înscrisă pe cadrane...

Altă matematică

Noi știm că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu știm cât face.
Știm că cinci fără patru fac unu,
dar un nor fără o corabie
nu știm cât face.
Știm, noi știm că opt
împărțit la opt fac unu,
dar un munte împărțit la o capră
nu știm cât face.
Știm că unu plus unu fac doi,
dar eu și cu tine,
nu știm, vai, nu știm cât facem.

Ah, dar o plapumă
înmulțită cu un iepure
face o roscovană, desigur,
o varză împărțită la un steag
fac un porc,
un cal fără un tramvai
face un înger,
o conopidă plus un ou,
face un astragal...

Numai tu și cu mine
înmulțiți și împărțiți
adunați și scăzuți
rămânem aceiași...

Pieri din mintea mea!
Revino-mi în inimă!

Nedreptate

De ce să auzim și de ce să avem urechi pentru auz?
Atât de păcătoși să fim noi încât să fim nevoiți
să avem
speranțe, pentru frumusețe
și pentru duiosie, ochi
și pentru alergare, picioare?
Atât de nefericiți să fim noi
încât să trebuiască să ne iubim.
Atât de nestabili să fim noi
încât să trebuiască să ne prelungim
prin naștere
tristețea noastră urâtă
și dragostea noastră înfrigurată?

Colinda pe loc

Niciodată nu putem greși prea mult
din pricina propriilor noștri ochi care văd aceasta.
Și nici minți nu putem prea mult să mințim
din pricina spaimei de-a rămâne noi înșine surzi.

Nici prea mult nu putem să trăim
și nici prea frumos nu putem să trăim.
Altfel am putea să ne dezamăgim strămoșii.
Altfel am putea să ratăm șansa de a se naște
cei care nu s-au născut.

Ne putem bucura numai atunci când nu ne vede nimeni,
Când nu ne vedem nici măcar noi înșine.
Nu, noi nu ne mulțumim cu puțin,
dar știm că mai mult nu ni se cuvine.

Rugăciunea

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi ochiul
și întoarce-mă cu fața
spre invizibilul răsărit din lucruri.

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi inima
și toarnă-mi aburul sufletului,
printre degetele tale.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
trupul cel nou care-mi apasă
și-mi strivește trupul cel vechi.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
îngerul negru
care mi-a îndurerat caracterul.

Cavaler al florii de cireș

Chip de cireașă mușcată de un elf
zburând tot timpul într-un alt
miraj visat.

...Sandă pe care mi-o-ncața un zeu
în salt pe inorogul cel înalt
și insătat.

Și voi veni să mă prostern
mai mult rănit și mult
invins,

Când ai să bați pe un cadran etern
un nor mai alb și mult mai mult

Cireșar

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm
pasărea din zbor, iarba înverzind.
Noi suntem un fel de martori
ai adolescenței ruginind.

Nimeni nu ne spune: bea, flămândule!
Nimeni nu ne spune: însetatule!
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine, patule!

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos,
cade-mi tu în gura mea uscată
roșie cireașă dintr-un chiparos,
zână inventată!

Starea de a fi cireșar

Ah, n-o să știe nimeni

gingaşa pricină a cireşului
profunda pricină a stejarului
cauza ochilor mei.

Ah, n-o să ştie nimeni
zburata pricină a păsărilor
impietrita pricină a pietrelor
cauza inimii mele.

Ah, n-o să ştie nimeni
neagra pricină a pământului
curgătoarea pricină a râurilor
cauza sufletului meu.

Rău de frumuseţe

Nu spun că a fost un noroc
că te-am născut.
Spun numai că a fost o minune.

Caută să nu mori iubita mea,
Încearcă să nu mori dacă poţi.

Mie mi s-a dus viaţa,
Ţie ţi s-a dus norocul.

Nu spun decât atâta,
că noi doi am trăit
pe globul pământesc.

Trecător

Călăream pe un cal şi deodată-am văzut
că eu sunt calul acela
Şi deodată am văzut că ei doi
galopează pe mine.
Mă învolburam şi deodată
i-am văzut pe cei trei,
când umbra mea din spatele meu

mi-a strigat:

- Eu sunt tu. Lasă-i

pe cei patru să-și urmeze destinul...

lasă-i!

Marină

Înfășurat într-un val
strângând în brațe un pește
simt malul cu iarbă natal,
cum mă izbește.

Înfășurat într-un corp,
strângând în sine un cuget,
mi-e strigătul orb
lovit de un muget

Înfășuat într-un semn
cu gura pe-o cifră,
te-aud cum mă chemi
dulce hidră.

Foarte câine

Foarte câine-am vrut să fiu
cu lătratul în pustiu
și cu dintele cel viu
mort la tine-am vrut să viu

Foarte pasăre am vrut
să-ți adorm doar peste scut
lepădat și început
de numai ce m-a durut

Foarte om poate-aș fi fost
dacă-aș fi știut vreun rost
ce este în tine os
și ce este roșu-n, roz.

Alte chei

Rămâne feșnic nedeschisă poarta aerului...
Noi încercăm s-o deschidem cu respirarea,
noi încercăm s-o deschidem cu păsările
noi încercăm s-o deschidem cu răsăritul soarelui.

Dar rămâne închisă poarta aerului.
Norii nu sunt chei, norii nu sunt chei,
nu-i așa?
rămâne veșnic închisă poarta aerului...

Mă sufoc, iubito
mă sufoc de această crivăț violent
de acest simun care plânge.

Ai văzut vreodată...

Ai văzut vreodată vreo pasăre
s-o usture aerul pe care-l zboară?
Crezi tu, iubito, că peștele
se zgârie de apa lui sărată?

Putem noi doi să credem oare
mirosului că nu se simte bine în nări?
Poți tu, obositor să crezi că fără mine
ai naște un răsărit de stea?

Haide, ne face pe piele bășici
behăitul caprelor pe care le mulgem.
Vrei tu să rămânem flămânzi?
Spune da, și rămânem.

Epica magna (1978)

Pean

Nu trebuie înțelese sentimentele, -
ele trebuie să fie trăite.

Nu trebuie înțeleși porcii, -
ei trebuie să fie mâncați.

Nu trebuie înțelese florile, -
ele trebuie să fie mirosite.

Nu trebuie să fie înțeleasă pasărea, -
lăsați-o pe ea singură;

nu-i faceți ramură din inima voastră,
nu-i beți cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...

Nu trebuie mai ales să înțelegem, -
trebuie mai ales să fim;

dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

Autoportret

Întunecând întunericul,
iată
porțile luminii.

Autoportret (Haiku)

Eu nu sunt altceva decât
o pată de sânge
care vorbește.

Dezâmblânzirea

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-nnoptasem
De mult viu mă mult murisem

Din visare mă aflasem
Vino tu cu tine toată
Ca să-ntruchipăm o roată
Vino tu fără de tine
Ca să fiu cu mine, mine
O răsai, răsai, răsai
Pe infernul meu, un rai
O rămâi, rămâi, rămâi
Palma bate-mi-o în cui
Pe crucea de carne
Când lumea adoarme.

Hieroglifa

Ce singurătate
să nu înțelege înțelesul
atunci când există înțeles.

Și ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei,-
și surd, ce singurătate
în toiul cântecului.

Dar să nu-nțelege
când nu există înțeles
și să fii orb la miezul nopții
și surd când liniștea-i desăvârșită,-
o, singurătate a singurătății!

Înapoierea cheii

Mi-e dor să pot
să nu-mi mai fie
dor de tine.

Tristețea, ea,
nu este gând
ea lucru este.

Mănânc-o, dacă ai cu cine!
Durerea vieții
e un lucru, -
nu contemplarea lui.

Mi-e dor
să potsă nu-mi mai fie dor
de tine.

Greșirea cerului

Zburau vulturii întorși pe spate
și cu gheara întoasă în sus
ca pe niște miei să fure,
steaua cu lumină ondulată;

Ca pe niște miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorși
și pe spate prin cer
spinările lor coborâseră jos
și se ștergeau de șternul meu.

Cel le era trupul meu de carne,
pământul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei

Operele imperfecte (1979)

Evocare

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, -
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigat dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Râzânda și plângânda cu lacrimi mari

era sărată ca sarea
slăvită la ospete de barbari.

Ea era frumoasă ca umbra unui gând.
Între ape, numai ea era pământ.

Lecția despre cub

Se ia o bucată de piatră,
se cioplește cu o daltă de sânge,
se lustruiește cu ochiul lui Homer,
se răzuiește cu raze
până cubul iese perfect.
După aceea se sărută de numărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
și mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
și brusc se fărâmă un colț de-al cubului.
Toți, dar absolut toți zice-vor:
- Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfărâmat!

Meteoritul lent

Am presimțit că zeul doarme fără respirație

Am presimțit că zeul doarme fără respirație
unde va în părțile mai albastre ale cerului.
Ca o spermă luminoasă și leneșă,
câțiva meteoriți au trecut prin fața stelelor fixe.

Cine știe când se va naște o altă lume,
și în ce fel va fi aceea,
ce legi tragice și ce obiceiuri altele
vor fi fiind cândva
în părțile mai albastre ale cerului.

Dar aceasta ne-o va vesti cometa
când cerește va șterge cerul,

iar, noi, din ce în ce mai inutili și mai părăsiți
vom construi cu disperare temple.

Cheile

Lanțul cu chei mi-a căzut din stele în creier,
mi-au zornăit mințile de durere și de sunet.
Trupul meu tot deveni o cheie de fier,
Doamne, pentru o ușă uriașă
la al cărei lacăt nu am cum să ajung,
decât numai dacă mă ridici în brațe.
Haide, cât ești de mare, tu,
haide, cât ești tu de indiferent,
răsuțește-mă și rupe-mă
și deschide odată ușa aia!
Haide, deschide-o odată!

Schimbarea la față

Am schimbat nașterea pe moarte
În rest am rămas de tot sărac.
M-a izbit cu aripa un înger
și am devenit rege,
pe un tron în prăbușire.
Nu știu ce înseamnă cinci,
nu știu ce înseamnă patru
în genere nu știu nimic,
dar mărturisesc că mi-e strâmtă coroana,
prietenii, ca un orizont îmi sunt tâmplele,
ca o stea sau ca un glonț îmi este coroana,
de-a dreptul în frunte.

Aterizarea

A venit un înger greoi ca un balaur,
Mă izbea în sânge, în inimă și în cuvinte
Dădea din aripi atât de tare

că mă umpluse de vânăți și de morminte
M-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa, mamă
Totul devenise lapte,
sânul tău mamă, când
pana lui, din aripa lui,
a scos ochiul meu, din orbita mea
Ah, cât de zbătător era
și cât fără de ochi sunt!

Triumful

Tatăl meu plângea cu lacrimi sărate
pe roata căruții.
Caii cei patru la număr,
trăgând la cvadrigă,
muriseră de insolație și de alte stele!
Pe jos, copii, vă zic,
să mergem pe jos!
Drumul e lung, fluturii sunt mulți, -
să azvârlim cu sandaia după fluturi!
Astăzi vom mânca lănci și cârpe pe steaguri
până la sufocare!

Noduri și semne (1982)

Tonul

Osul e o bucurie numai atunci când este os al frunții,
când apară iar nu dezbină,
cum e vertebra alcalină
din toiul greu al cărnii și al nunții.
Mă voi supune la dezobișnuire de
felul meu de-a fi,
dar nu la părăsire,
ce-o ține-n dânsul verbul lui a fi.
M-oi dezobișnui și eu de trup,
nascând un Făt-frumos al verbelor,
cum lupul s-a dezobișnuit de lup,
de foame.

Am să mă dezobișnuiesc de stelele cerului
cum apa îngheață dezobișnuita de fulgul zăpezii,
îmi voi lua trupul înfrigorat

și da-l-voi eu însumi să mi-l pască iezii.

Să mă dezobișnuiesc să mai fiu om
mi-a fost dat destul de ușor.
Să mă dezobișnuiesc să trăiesc
mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobișnuiesc cel mai greu,
sunt singuri și pe zăpadă.
Desigur, va trebui să mă dezobișnuiesc de singurătate.
Desigur, va trebui să mă dezobișnuiesc de zăpadă.

În rest, vreme trece, vreme vine.

Semn 1

Plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gândiri abstracte
deșertul se umpluse cu lei
și de plante.
Un tânăr metal transparent
subțire ca lama tăioasă
tăia orizonturi curbate și lent
despărțea privirea de ochi
cuvântul, de idee,
raza, de stea
pe când plutea o floare de tei
în launtrul unei gândiri abstracte.

Nod 1

Gemea și urla și mârâia
cu gât de lebedă întins,
gemea și urla și mârâia
lupul întins prin prima ninsoare.
De ce gemi, de ce urla, de ce mârâi,
de ce strivești sub tine florile albe de zăpadă
tu, care ai gât de lebedă, lupule,
care stai întins pe prima ninsoare
și urla și gemi și mârâi...
Pleacă, mi-a zis el,

du-te de lângă mine mi-a zis el,
alungă-te, mi-a zis el!
Și m-am dus și am plecat
și m-am alungat
și am lăsat singur pe lup
pe lupul cu gât de lebădă
pe lupul care striga și mârâia,
plin de fulgi de zăpadă,
întins pe prima ninsoare.

Semn 5

Ca și cum ai vedea munții plângând,
ca și cum ai citi din deșerturi un gând,
ca și cum ai fi mort și totuși alergând,
ca și cum ieri ar fi în curând,

astfel stau palid și trist, fumegând.

Semn 6

O lumină fulgerătoare
peste inima din mare
vulturoaica se rupe-n două
în cuib peste ouă.

Pauză de gândire.

Apoi o fulgerare
în inima din mare
când se rupe-n două
vulturoaica peste ouă.

Pauză de gândire.

Semn 12

Ea devenise încetul cu încetul cuvânt,
fuioare de suflet de vânt,
delfin în ghearele sprâncenelor mele,
piatră stârnind în apă inele,
stea înlăuntrul genunchiului meu,
cer înlăuntrul umărului meu,
eu înlăuntrul eului meu.

Nod 13

N-am să știu niciodată
când am trăit,
de ce am trăit am să uit
cum uită ochiul spart, lumina.
Țin încă în mână unciob de amforă
al cărei vin l-am băut chiar eu
și al cărei lut e chiar mâna mea.
Văd un vulture marin,
dar poate
că eu sunt văzut de el, -
poate că el vede un vultur marin.

Nod 19

la cunoștința că pot ucide,
că pot zdrobi cu călcâiul capul suav
al stelei răsărind și placide,
din pricina căreia am devenit zugrav!

la cunoștința că nu am milă de mine,
că sângele meu mi-l amestec cu mestecenii!
Grabnic ți-aduc la cunoștința toate acestea!
Vezi ce faci!

Nod 23

Mi-am furat trupul de copil,
l-am înfășat

și l-am pus într-un coș împletit, -
și l-am azvârlit în fluviu
să se ducă și să moară în deltă.

Nenorocitul, tristul și tragicul de pescar milos
mi-a venit cu el în brațe
tocmai acum!

Nod 33

Am gândit un mod atâta de dulce
de a se întâlni două cuvinte
încât în jos înfloreau florile
și sus
înverzia iarba.

Am gândit un mod atâta de dulce
de a se izbi două cuvinte
de parcă iarba verde ar înflori
iar florile s-ar ierbi.

Gânduri

Gând 1

Părerea mea este că poetul nu are o
epocă a lui; epoca își are poezii ei și, în
genere, epoca își vede singură poezii.

Gând 2

Vreau să vă spun un lucru, cu riscul
de a mă repeta: eu nu prea cred că
există poezii, cred că există poezie.

Gând 3

Dacă n-aș crede în mesajul meu literar, nu aș scrie. Pur și simplu, n-aș crede și... e o falsă modestie să spui "domnule, eu scriu pentru că iubesc poezia... da' nu prea cred dacă am talent, dacă n-am talent". Eu cred foarte mult în talentul și în vocația mea, pentru asta mi-am jertfit întreaga mea existență, ca să adaug, cu o picătură în plus, sensibilității contemporane o formulare mai nouă, mai adecvată etcaetera.

Gând 4

Atunci va fi o poveste scurtă, o confesiune scurtă, Acum doua-trei după-amieze, primesc un telefon de la un necunoscut, care era îngrijorat că aș fi bolnav, care era fericit că m-aș fi însănătoșit, mă rog... Și-mi spune un lucru care m-ă lăsat așa... nemaipomenit de bucurios. Mi-a spus, zice: bă, poete, zice, nu mor cail când vor câinii. Și-mi spun mie: știi că are dreptate, am spus eu, să știi că omul ăsta are dreptate. Păi nu mor cail când vor câinii! Și, de altfel...

Gând 5

De aceea, pentru mine muntele - munte se zice.
De aceea, pentru mine iarba - iarbă se spune
De aceea, pentru mine izvorul izvorăște
De aceea, pentru mine viața se trăiește.

Gând 6

Singurele lucruri reale, singurele lucruri pe care le ducem cu noi până la urmă sunt propriile noastre sentimente, dragostele noastre, patemile noastre,

urile și adversitățile noastre. Mă-ntreb: noi, la capătul vieții noastre, ce-am lăsa în afară? Bănuiesc că putem lăsa niște sentimente. Mai puțin de ură, întrucâtva de patemi dar... de dragoste mai ales.

Gând 7

Dac-ar fi să scriu un catren - catren însemnând o poezie de numai patru versuri - în ce sens de numai patru versuri, diferite popoare au poezii scurte, noi... cea mai scurtă poezie a românilor este tăpăritura din Maramureș, care se începe cu un chiot și se sfârșește cu o besteleală, dar e foarte frumos că e așa.

Gând 8

Poeziile foarte bune care sunt compuse pe o linie melodică proastă se uită iute odată cu linia melodică. Pe când o poezie proastă pe o linie melodică bună rămâne în memorie.

Gând 9

Să smulgem fildeșii din Alifantis
Și din Mediterană tot ce a fost Atlantis
Să-l auzim cum cade cum șoimul cel
vânat
Leneș și în cascade, într-un alt fel păcat
Când cântă parcă moare o taină dintr-

un grec
Și tot ce e în mine zăre arată a înec
Dar nu-n sărăta mare ci în ceva cu mult
mai mare.

Gând 10

Inspirația este fundamentul artelor în genere, ea este exact ca impulsul electric care stârnește fulgerul între doi poli. În momentul în care tensiunea între doi poli se creează, fulgerul apare. Fără fulger nu poate să existe fulger.

Gând 11

Eu cred că un om este ceea ce își aduce aminte despre sine însuși. Bunăoară, eu mă consider pe mine ceea ce îmi aduc aminte că sunt. De asta uneori oamenii sunt în aparență schimbători sau au umori diferite.
De fiecare dată îți aduci aminte alte lucruri despre tine însuși.

Gând 12

Un poet nu poate fi mai bun decât alt poet. Un poet poate fi mai bun decât sine însuși sau mai slab decât sine însuși.

Gând 13

De poeți numai de bine, ca să zicem așa.